

MAJOROS NÓRA

BOŠZORKÁNY A LOVARDÁBAN

Majoros Nóra

BOŠZORKÁNY A LOVARDÁBAN

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Borítóterv:
ORAVECZ GERGELY

A könyv megjelenését támogatta a

Nemzeti
Kulturális
Alap

*Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy
bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása,
másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány
digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz
közvetítését – szigorúan tilos!*

A kiadó könyveit kedvezménytel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

© Majoros Nóra, 2025
© Oravecz Gergely, 2025
© Móra Könyvkiadó, 2025

1. Selyemsörény és Hercegsizma

– Irén? Mégis hogy jutott eszetekbe ilyen béna nevet adni egy gyereknek? – jajdult fel a nő olyan bűgő, selymes hangon, hogy abból messziről tudni lehetett, hogy karcsú, magas és gyönyörű. Ráadásul Viviennek hívták.

– Ssss, ne olyan hangosan, még meghallja! – csitította a férfit.

Késő; az emlegetett kislány a résnyire nyitott ajtón át minden szót hallott. Eddig a cuccait pakolta a számára fenntartott szekrénybe a vendégszobában, de most leült az unikornisos ágytakaróval borított ágyra (ami csak az ő kedvéért volt unikornisos), és elmaszalt egy könnycseppet a szeme sarkában.

– Ha hagyományos nevet kerestetek – folytatta Vivien –, lehetett volna Erzsébet, és becézhetnéd Lizzynek, az nagyon trendi. Vagy... vagy a Margitot Margónak, a Máriát Riának. Bármi, csak könyörgöm, ne Irén! Ráadásul Szakács Irén! Mint egy nyugdíjas konyhas néni, pedig csak tizenegy éves!

– Márti... vagyis a volt feleségem anyukáját hívták

Irének. Tünetmentes néni volt, én is imádtam. Festőművész, és nem konyhás, bár legalább olyan jól főzött, mint ahogy festett. Kár, hogy fiatalon meghalt ő is, meg Márti apukája is.

Vivien elhallgatott. Amikor újra megszólalt, már mosolygott a hangja.

– Iringónak fogom becézni, az olyan szép név!

A kislány nem bírta tovább, előjött a szobából.

– Iri – mondta. – Mindenki így hív.

– Rendben – bólintott Vivien, és elpirult. Iri nem bánta, hogy zavarba hozta. Ennyi járt azért, mert bédának tartotta a nevét. Ráadásul ellopta tőle a lehetőséget, hogy Iringónak becézzék. Pedig milyen klassz ötlet! De erről most már mindig ez a nap fog az eszébe jutni, meg a szép, barna hajú nő, aki behálózta apát.

– Sajnos zuhog az eső – terelte a témát apa. – Mit csináljunk ma, mihez van kedved? Mozidélután?

Iri grimaszolt. Apával vagy rajzfilmet, vagy szuperhősös filmet lehetett nézni, és egyikhez sem volt kedve.

– Valami csajos vígjáték? – próbált bevágódni Vivien.

– A horrt szeretem, de most inkább rajzolnék – felelte Iri, és lebiggyesztette a száját.

Ekkor Vivien arcán olyan kifejezés tükröződött, amit Iri nem tudott értelmezni. A szeme felcsillant, de a tekintete komollyá vált. Aztán szó nélkül felállt, és kiment a nappaliból.

– Ja, persze, nyugodtan – motyogta apa. – Hoztál magaddal tolltartót? Papírt adok a nyomtatóból. Horror? Mióta nézel horrtort?

Iri jobbnak látta nem válaszolni. Inkább visszament a vendégszobába, és a táskájából elővette a tolltartóját. Régimódi, bőrből készült, összetekerhető darab volt. Hiába szekálták az osztálytársai, hogy múzeumba való, Irinek szinte a kabalája volt. Attól a bizonyos festőművész nagymamától örökölte, akitől a nevét is. Mire visszatért a nappaliba, apa elpakolt az asztalról (modern, letisztult darab, Vivien ízlését tükrözte), és a nő is előkerült, kezében egy hatalmas fadobozzal. Ünnepelesen az asztalra tette, felpattintotta a zárat, kinyitotta a fedelét, és szélesen elmosolyodott.

– Tessék, egy százhusz darabos, prémium minőségű, alig használt akvarellceruza-készlet.

Iri áhítattal nézte a ceruzákat. Ahogy halk suhanással végigsiklottak az ujjai a pazar színeken, úgy érezte, mintha egy mennyei zenét játszó zongorán skálázna.

– Honnan van neked ilyened? – kérdezte apa. – Nem is tudtam, hogy rajzolsz.

– És még mennyi mindent nem tudsz rólam, édesem – búgta Vivien, és úgy simogatta apa karját, mint Iri az imént a ceruzákat. A kislány mérgesen kivette a helyéről a feketét.

– A legszebb szín – mutatta fel.

– Várj, hozok rendes rajzpapírt is, ezen a vékony vacakon nem lehet dolgozni, meg kerítek ecsetet. Használtál már akvarellceruzát? Ha rámész nedves ecsettel, elmoshatod a kontúrokat.

– Tudom – jelentette ki Iri, pedig nem tudta. Illetve amióta Vivien elmondta, tudta, úgyszólván nem is hazudott.

Apa és a nő hamarosan a gáztűzhely kék lángjának fényében enyelegtek. Ahogy Iri a nappalit a konyhától elválasztó pult fölött odapillantott, látta, ahogy Vivien belemeríti a kanalat a szaftba, csücsörítve megfűjja, aztán óvatosan apa szája elé tartja, hogy kóstolja meg.

– Hát ez valami menyei! Mikor lesz kész?

– Negyven perc.

– Tudod, milyen türelmetlen vagyok. Képtelen vagyok ennyit várni!

Apa a kanállal az edény felé nyúlt, mire Vivien pajkosan a kezére csapott.

Iri grimaszolt, és inkább a rajzra koncentrált.

A ceruzák varázslatosak voltak, az sem tudta elrontani őket, hogy Vivien volt a gazdájuk. Elrepítették egy csodás világba, ahol nem volt más, csak ő, a virágos mező meg a lovak: Selyemsörény és Hercegcsizma.

Hercegcsizma büszke tartású, erős mén volt, mézbarna szőrrel, ébenfekete lábszárral és sörénnyel. Farkát magasra emelte, amikor vágatott, mint az arab

telivérek. Patája olyan erővel csapódott a földre, hogy a kalászkok és érett virágok szerteszórták a magjaikat a nagy rázkódástól. Amerre Hercegcsizma járt, milliórdnyi új virágot termett a mező.

Selyemsörény, a fiatal kanca lépte olyan könnyű volt, hogy amikor elemelte a patáját a földtől, sértetlenül egyenesedtek ki a virágok. Szellőhöz volt hasonlatos a suhanása, nyári égen bodorodó, puha felhő fehérségéhez a szőre színe. Arra járt, amerre virágba borult a mező, mert nemcsak ő volt szép a szemnek, hanem ő is a szépet kereste.

A rengeteg virág nyomán talált rá Hercegcsizmára. Lángolt a mezőn a pipacsok vöröse, amikor a két ló megpillantotta egymást. És ez volt az a pillanat, amit Iri megrajzolt.

Ott volt a virágos rét, hajlongtak a fűkalászkok, izzottak a pipacsok. Ott volt a nyári ég, a bárányfelhő, de még a szellő is, ami meglobogtatta a lovak sörényét, és arrébb fújta a felhőt. Iri hallotta a madarak csicsergését, meg a tücskök ciripelését, meg a föld alatt alagutat ásó földikutyt (ami Iri szerint tök cuki állat, de ez a rajz nem róla szólt). A szellő és a távolság ábrázolásában tényleg segített, ha itt-ott elmosta a kontúrokat, és az árnyékok is erőteljesebbé váltak, ha egy-egy apró ecsetvonással megnedvesítette a papírt.

Akkor is legfeljebb a ceruzáidat szeretem – pufogott

magában, amikor Vivien a vállára tette a kezét, és jelezte, hogy kész a vacsora, és meg kéne teríteni az asztalt.

– Segítek elpakolni, jó? – ajánlkozott, és már rakta is vissza a ceruzákat a dobozba.

– Nem színsorrendben csinálod – jegyezte meg Iri.

– Az nem baj, a lényeg, hogy mind meglegyen.

Hát egyáltalán nem mindegy! – gondolta Iri. – *Tönkreteszed a harmóniát!*

Ám hangosan nem mondta ki, mert végül is hálás volt, hogy kipróbálhatta a készletet.

– Tedd be nyugodtan a szekrényedbe, úgyis te fogod többet használni. Nekem mostanában nem fog kelleni.

Iri nem tudta, hogyan utálja még jobban ennyi nagylelkűség után.

– Jó érzéked van a rajzhoz – csevegett tovább Vivien –, ügyesen bánsz a színekkel. Mondok egy tippet, jó? Ha tetszik, megfogadod, ha nem, nem. Természetesebb hatású a rét, ha a zöldek mellé keversz egy kis okkersárga tónust. A kalászkokhoz érdemes, vagy a fűcsumók tövéhez, ahol száradni kezdenek.

– Aha – mondta Iri, és közben arra gondolt, hogy amerre Selyemsörény jár, ott nem szárad a fű. Meg arra is, hogy ez után a megjegyzés után hivatalosan is utálhatja a nőt.

– Megmutassam, melyik az okker?

– Köszí, de tudom – lódította Iri. – Direkt nem használtam, ez nem olyan rét.

– Na jól van, művésznők, nekem már kilyukad a gyomrom – szólt közbe apa, és gyorsan felkapta a ceruzás dobozt meg a papírokat. Iri a tolltartót és az ecsetet ragadta meg, és mindent bevittek a vendégszobába. Amíg Iri bepakolt a szekrénybe, apa a rajzot nézegette.

– Hú, ez nagyon jól néz ki, és tiszta romantikus. Pont olyan, mintha Vivit meg engem ábrázolna.

Iri elsápadt, és kiejtette a kezéből a tolltartóját.

– Ne haragudj... Csak... Én most végre boldog vagyok. Szeretném, ha megkedvelnétek egymást, és örülnék, hogy a rajz közös téma. Nekem adod ezt a képet? Tényleg nagyon tetszik. Bekeretezném, és kitenném a falra.

– Jaj, apa, bocs, de nem adhatom neked – nézett az apjára angyali mosollyal Iri. – Tudod, ezt nászajándékba rajzoltam anyának és Andrásnak. Jövő hétvégén lesz az esküvőjük.

Most apán volt a sor, hogy elsápadjon. Pár pillanatra méregette a lánya arcát, aztán felnevetett.

– *Touché* – mondta, és megböködte Irit a csikipontján. – Na gyere, Irinyó, vacsizni, mert tényleg éhen halok!